

случай, да завършеш работата самъ и да се откажешъ отъ всичко. Но не е и тамъ въпросътъ — Ето го гдѣ е: Ти, кога даже и не биха ти дали ни пара и би останѣлъ самъ-самненичакъ, волентъ ли си още да се самопожертвувашъ?

Забѣлявамъ, че отъ нѣколко дена насамъ сърцето ти се е поотпуснѣло. Ти не ламтишъ вече за дневникътъ си. Както по-прѣди и сега осѣщамъ че, макаръ и да не осѣщашъ прелестта отъ живота си, въ случай че би напуснѣлъ дѣлото, но сжщо тѣй не осѣщашъ живо прелестта и отъ изпълнението. Каква промѣна се върши въ тебе? Само временна пауза, почивка ли е, или пъкъ е кулминация на великиятъ ти походъ, и отъ тукъ на-сетиѣ ще хванешъ да слазѣшъ къмъ обикновения човѣшки, скотски животъ?

Още ли мълчишъ, да те оставя ли до утрѣ, или пъкъ ще почакашъ, догдѣ се разрѣши въпросътъ за дружината? Да, но тоя въпросъ зависи отъ *сбствениото ти рѣшение*.

Виждамъ те, че си отслабнѣлъ духомъ и сърдцемъ. И не е чудно подиръ толкозъ сътрясения. Хайде върси си лягай, Лапчо, Богъ да те просвѣти. Хичъ те днесъ не разбирамъ.

25—II—10³/₄ в.

Понечеря на 5 ч. намѣрихме се у Мусе ича — Василиевъ, Поповъ и азъ. Бѣловъ дойде чакъ на 6¹/₂ и ний имяхме време да си поприказваме безъ него. Василевъ щомъ му разказахъ за Бѣлова, осѣди го на часѣтъ и заяви, че той си стои твърдо на зададената си дума, съгласи да отстранимъ Бѣлова отъ дружината и да караме сами до краятъ. Мусевичъ предложи да отложимъ до утрѣшното събрание, слѣдъ зрѣло и дълбоко съвѣстно прѣтегляване и обмислюване, подновяването на предприятieto, съ твърдо и съзнателно рѣшение, че ще има да се гине. Приехме. — Въ това време надойде Бѣловъ, и слѣдъ чаятъ азъ подновихъ вчерашното си заявление, че напускамъ дѣлото по разни причини (въ които не причисляхъ Бѣлова, отъ вѣжливостъ). Сжщо се отрѣкохъ, Поповъ и Василевъ, че и Бѣловъ. Но тоя подкачи да се извинява че не сме